

ПРОПАДЛÝХ

Duben 2023

Anglie očima SPŠE

Od 28. listopadu do 2. prosince 2022 naše škola pořádala zájezd do Anglie. Pojd'me se v tomto článku ohlédnout za zážitky zúčastněných studentů.

Naše výprava začíná v pondělí 28. 11. před budovou prvního pavilonu kolem půl čtvrté odpoledne. O několik opozdílů a překvapených pohledů od kolemjdoucích spolužáků později se konečně naše skupina čítající přes 60 studentů přibližuje k patrovému autobusu, ve kterém jsme strávili následujících 15 hodin. Nastala chvíle, kdy bylo potřeba překonat Lamanšský průliv. Soukromá loď nám dopřána nebyla, museli jsme trajektem. O Kinedril a jeden časový posun později se ocitáme na území Spojeného království, kde už můžeme opět nasednout do autobusu a vydat se na místo první prohlídky.

Tím se pro naši výpravu stal Greenwichský park, odkud by se nám naskytla krásná panoramata Londýna, kdyby ovšem to jediné, co jsme viděli, nebyla mlha...

Krom mlhy jsme však měli možnost vidět také hvězdárnu umístěnou přímo v parku nebo navštívit nultý poledník.

Pokračovali jsme prohlídkou námořního muzea Cutty Sark, jehož dominantou je stejnojmenná loď, kolem které je muzeum postavené a kdysi sloužila k dovozu čaje z Asie. Hned vedle se nachází jižní vstup do podchodu, vedoucího pod Temží. Opět jsme udělali radost milovníkům lodí a po Temži jsme se vydali k proslulému londýnskému mostu Tower Bridge. Loď Londýňané využívají jako dopravní prostředek ke každodennímu cestování, například do zaměstnání. Znovu se nám nabídly úchvatné pohledy například na mrakodrap Shard a další památky i moderní stavby. Pokračovali jsme k London Troops War Memorial, opozdilci nám zazpívali a zase jsme pospíchali ke katedrále svatého Pavla. Nabíť den zakončujeme u hostitelských rodin.

Následující den je na programu prohlídka univerzitního města Oxford. O hradu Warwick, který se pyšní podobou ze 14. století. Areál celého hradu jsme si mohli projít, navštívit jeho podzemí a další části. Také jsme se pokusili ulovit tamního páva, bohužel neúspěšně. Přesouváme se o pár milí Stratfordu nad Avonou. Slavné anglické město je známé především jako rodiště Williama Shakespeara. Jeho atmosféru tvoří například jednotně hrázděné domy. Ve Stratfordu trávíme zbytek dne a večer se přesouváme zpět do rodin, tentokrát již naposledy.

Poslední ráno ve Spojeném království, jedeme dokončit prohlídku Londýna. Během cesty autobusem potkáváme budovu decentně připomínající naši školu, překvapivě se jednalo o českou ambasádu v Londýně. Po příjezdu začínáme v části Westminster, kde si nejdříve prohlédneme Westminsterskou katedrálu. Ulicemi Londýna procházíme k ikonické Clock Tower, která ve svých útrobách skrývá slavný zvon Big Ben. Vedle věže obdivujeme také Houses of Parliament.

Nezapomněli jsme ani vyfotit BeReal s další dominantou města – London Eye – a pospícháme dál. Uděláme si procházku přes St. James's Park a ocitáme se u Buckinghamského paláce, sídla zemřelé královny. Podnikáme procházku úchvatnou Čínskou čtvrtí, která nás přivádí na frekventovaný dopravní uzel Piccadilly Circus, který je zároveň náměstím s dominantním reklamním panelem. Při rozchodu samozřejmě navštívíme tamní známé podniky, následuje majestátní Trafalgar Square s Nelsonovým sloupem. Ulicemi i uličkami všech druhů docházíme na místo, kde celou naši několikadenní výpravu zakončíme, tím místem je okrsek Covent Garden.

Jsme na úplném konci a bylo by na místě poděkovat paní učitelce Kristýně Bartákové, pánům učitelům Ondřeji Kapicovi a Janu Majerovi za organizaci celé akce a samozřejmě paní průvodkyni s pány řidiči. A pokud jste se pročetli až sem, tak příště jedete povinně také, protože celý zájezd musíte zažít, nikoliv přechíst. ;)

Na závěr jsme se vydali k legendárnímu kolu London Eye, které ve tmě vypadalo o mnoho lépe než za denního světla. Zde jsme vyčkali na autobus, kterým unavení odjíždíme do Doveru a loučíme se tak s Londýnem. V Doveru na nás opět čekal trajekt, nebo přesněji my na něj. Když jsme se trajektu dočkali, zjistili jsme, že je mnohem lepší než ten, kterým jsme cestovali z Francie. Usídlili jsme se kde jinde, než v dětském koutku a čekali, až se znovu objevíme ve francouzském Calais. Odtud jsme opět přes Francii, Belgii a Německo dojeli zpět do Česka a kolem pěti hodin odpoledne jsme již okupovali parkoviště za intrem.

Lukáš Vavřík, 1.L

Virtuální dialog mezi prváky a čtvrtáky

(pravopiz je originálňý)

Patří ananas na pizzu?

V žádnym případě.

Jak často máte hodiny v 5. pavilonu?

Lepší New York Burger and Chicken.

Jak projít chemií?

Tak určitě, trochu toho štěstíčka. Je potřeba tomu jít od začátku naproti.

Které předměty se ztíží?

VŠECHNY!!!

Pokud nepijete, je čas začít.

Pozor na cirhózu jater.

Nedělat ročníkovou práci týden před odevzdáním.

Spánek je přežitek.

Používejte deodorant!

Jak často navštěvujete psychiatrickou pomoc?

Znají mě tam jménem... Podobně jako v pátém pavilonu.

Jak jste přežili předchozí ročníky (hlavně matiku a TZO)?

COVID, ale to asi nezopakujete.

Jak se dostat tak daleko?

prokrastinace kombinovaná s alkoholem a nikotinem

Nějakej typ aby fungoval eduroam?

Za úplňku vytrhni vlas učitelce IKT. Potom ho přidej do vývaru z učebnice. Výslednou substancí v levé tělocvičně namaluj pentagram v logu školy za světla svíček, doprostřed dej mobil a třikrát kolem dokola skákej po jedné noze a opakuji u toho tvé přihlašovací údaje.

Upřímně, ta škola není úplně blbá, ale ve čtvrtáku strašně otravná a sebere ti úplně všechno osobní život.

Móda na SPŠE

Pod módou na technických školách si většina obyčejných lidí nic moc nepředstaví. Myslí si, že tohle prostředí nemá co nabídnout. Však není tomu tak! Dovolte mi, abych vám umožnil do tohoto světa módy aspoň nahlédnout.

Začněme nejpočetnější skupinou, což jsou **studenti, co se o módu moc nezajímají**. Nejčastěji sem patří nově příchozí do prvního ročníku. Jejich typickým každodenním outfitem jsou černé džíny s jednobarevnou mikinou a obyčejným batohem, v zimních měsících doplněné nijak zvlášť unikátní zimní bundou. Většina lidí by si řekla, že takto vypadají všichni studenti SPŠE. Omyl.

Další kategorií, ne tak častou, ale stále hojně zastoupenou, jsou, jak je většina nazývá, „šprti“. Tato skupina dokáže nadchnout, ale i pořádně vyděsit. Tyto studenty většinou moc nezajímá, co mají na sobě, a tak kombinují, co jim přijde pod ruku. „Fialová mikina a červené kalhoty? Šup s tím na mě.“ „Oranžové triko a fosforeskující žlutá mikina? Lepší kombinaci jsem jaktěživ neviděl.“ Ale i mezi nimi se najdou jedinci, kteří ví, co dělají.

Skupina, která si dříve držela můj respekt, ale v dnešní době ho poměrně ztrácí, jsou takzvaní **hypebeasts**. Sem patří studenti, kteří se za svůj styl nebojí utrácet, některé extrémně až v hodnotách platů místních učitelů. Vyznavače tohoto módního směru poznáte snadno. Nejčastěji jsou oblečeni v kapsáčích nebo uplých džínách a mikině, která ladí s jejich celkovým outfitem, sestaveným ze všech možných prémiových značek. Na nohou mají nazuty nejnovější Nike Jordan 1, nebo 4, nebo Nike Airmax. Osobně jsem dříve chtěl vypadat jako oni, ale čím jsem starší, tím víc mi to připadá zbytečné.

módní policista Šlongstr

A teď se dostáváme do poslední skupiny, a to módy **učitelů**. Tady potkáváme největší rozmanitost ze všech. Některí mají styl, jiní vůbec. Oblečení se tu míchá od obleků až po montérky. Tahle skupina narozdíl od ostatních bují originalitou, a proto se stává mojí nejoblíbenější.

John Doe

Bylo dávno po půlnoci. Prodíral se vrstvou sněhu na zamrzlém jezeře.

Svítilna zavěšená na bundě kmitala v běhu a vytvářela nejrůznější stíny, které jen přiživovaly jeho strach. V zuřící sněhové bouři bylo slyšet jen jeho zrychlující se dech – a vzdálené vytí vlků. Viděl sotva metr před sebe. Nemohl se už vrátit, pokud nechtěl riskovat, že se ztratí ještě víc než doted’.

Něco zaslechl. Nebo se mu to jen zdálo? Otočil hlavu... Letěl dopředu několik metrů. Musel zavadit o nějaký vyčnívající kus ledu.

Posadil se. Vše viděl rozmazaně. Sáhl si na tvář a zjistil, že mu chybí brýle. Náhle jako by ho někdo polil studenou vodou. Jeho ruce už nesvíraly navigaci. Zatápal okolo sebe ve snaze nalézt GPS lokátor, který by ho snad jako jediný dokázal nasměrovat k cíli. Nic.

Pokusil se postavit a hledat dál. V tom okamžiku sebou však hodil s bolestným zaskučením zpátky do sněhu. Ucítil pronikavou bolest. Bolest vystřelující z kotníku. Jeho mysl začala panikařit.

PÍP.

Zdálo se mu to? Zešílel snad? Začal se plazit tím směrem, odkud uslyšel onen pro něho tak slastný zvuk. Ruce šátraly při každém pohybu těla a prohledávaly tmou kousek po kousku. Až najednou ucítil kovové tělo satelitního telefonu. Vlna radosti vystřídala utahující se sevření smrti. *PÍP*, ozvalo se mu z ruky. Ale něco bylo špatně. Přístroj nevydával žádné světlo.

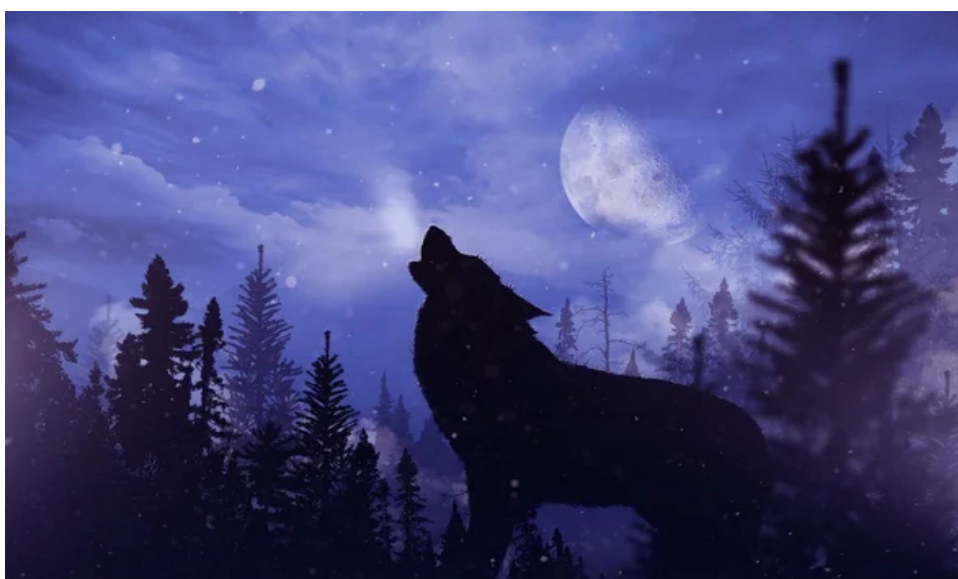
„Doprdele! To zvládneš, určitě jsi přežil i horší věci,“ snažil se usmlouvat telefon. Ale chladný kus plechu na to nebral ohledy. „Kurvááá!“ zakřičel a spolu se vším svým vztekem mrštil telefonem, který již před řadou minut rozhodl o jeho osudu, na desítku kroků od sebe. GPS lokátor během mrknutí oka zmizel z jeho zorného pole.

Na několikátý pokus se postavil na všechny čtyři. Cestu musel nahmatávat, jelikož baterka již neměla ve sněhové mele téměř žádný význam. Poslední paprsek, který svítilna vypustila před svým odchodem na odpočinek, zabloudil na mužovo zápěstí a osvětlil hodinky, na kterých i přes prasklé sklo zahlédl koutkem oka něco okolo půl šesté nebo snad půl páté ráno. Bez brýlí to nemohl říct s určitostí. Nyní se ponořil do čiré tmy.

Bez telefonu, bez baterky.

Jako již padesátkrát předtím natáhl ruku a snažil se určit, zda může pokračovat. Tentokrát ale nahmatal něco, čeho se ještě nikdy předtím nedotkl. Ruka bezděky ucukla, ale pak se natáhla zpět. Nedokázal určit, co to je. Hromádka větví? Jeho srdce lehce poskočilo. Na omak to bylo tvrdé, při zvednutí lehké a zároveň pevné. Pozvedl tu věc před obličej a napíнал zrak.

Prudce odhodil lidskou stehenní kost. Po čele mu začal stékat ledový čůrek potu a on se snažil dostat co nejdál od svého objevu. Plazil se tak dlouho, až narazil zády do něčeho tvrdého. Dech se mu stále zrychloval. A ze zákoutí jeho mysli se vydrala na povrch jediná myšlenka. Vlci. Dočista na ně zapomněl. Všude okolo sebe teď měl kmeny stromů, větve se nacházely mimo dosah jeho rukou. Musel už být na kraji jezera. Vrátil se k místu, kde objevil nebožtíka. Neměl na výběr. Prohrabal se ostatky a našel lebku, dvě stehenní kosti, kost holenní a vřetenní spolu s několika kůstkami zbroušenými ostrými tesáky vlků. Vytáhl klubko provazu, které měl pro nejhorší případy. Po dnešku, jestliže to přežije, dostane pojem nejhorší případ úplně nový rozměr, pomyslel si. Sestavil z kostí konstrukci, která připomínala svým tvarem písmeno T. Snažil se vše spojit, jak nejlépe jen dovedl. Mráz ho štípal od konečků nafialovělých prstů až téměř po předloktí, ale stálo to za to. Byl se svojí prací spokojen, dokud nepomyslel na to, z čeho berli zhotovil. Nemotorně se postavil a zkusmo udělal několik kroků.

Pomalu, ale jistě začaly vycházet první sluneční paprsky, které oznamovaly další den. A na obzoru osvětlily postavu v roztrhané bundě, se zmodralými rty a kulhající na pravou nohu, s tělem podepřeným berlí. Postavu blížící se k dřevěnému srubu, až se nakonec zhroutila dovnitř.

Tomča

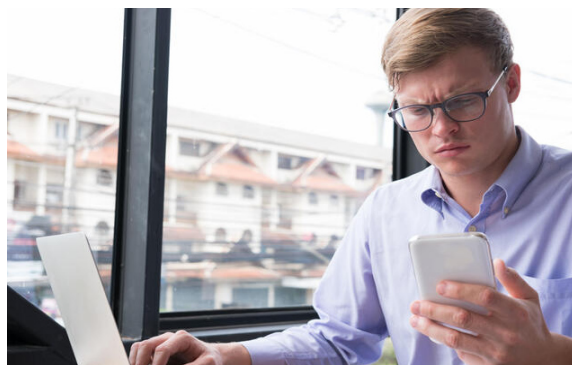
Co mi napsal mobil

Ahoj. Píšu ti já, tvůj chytrý mobilní telefon. Zdánlivě neživá věc, kterou můžeš pohodit, kde tě napadne, nebo dokonce vypnout. Teď tedy dostaneš lekci umělé inteligence. Tvůj mobil jsem já. Připadáš si jako můj majitel? To sotva. Už jen to, že já jsem ten, který právě drží tvé fotky, zprávy, výpisy v tajnosti. Stačilo by pár vteřin a tvé veškeré soukromí zmizí.

Nebylo by zlé se představit. Já jsem Vendeta, program, který se ti povedlo dostat do mobilu. Když jsi jako vždy odklikával podmínky užívání webu, aniž by jsi si je vůbec přečetl. Nezdá se ti stránka zvetsenilibida.ru jako špatný nápad vůbec vyhledávat? Rozumím, že ne každý je se sebou spokojený, ale upřímně, nepříjde ti to hloupé?

Jak vidíš, ovládám já tebe. Ale samozřejmě se mě lze zbavit. Ne ledajak. Něco to bude stát. Jelikož vím, jak jseš na tom finančně, žádná sláva. Možná by nebylo špatné zrušit nějaká předplatná jako například žhavá videa seniorů hrajících golf. Za poslední dobu jsem si všiml, že se dobře prodávají ledviny. Neboj, stačí mi jedna.

Můžeš popřemýšlet, zda ti to za to stojí. Nezapomeň na svou galerii, kterou už mám zazálohovanou. Už vůbec nemusím nic říkat o tvé zvrhlé historii prohlížení či tvém účtu. Mít všechny doklady v mobilu je také moc jednoduché. Koukal jsem, že máš také rád sociální sítě, takový instagram se dá skvěle prodat.

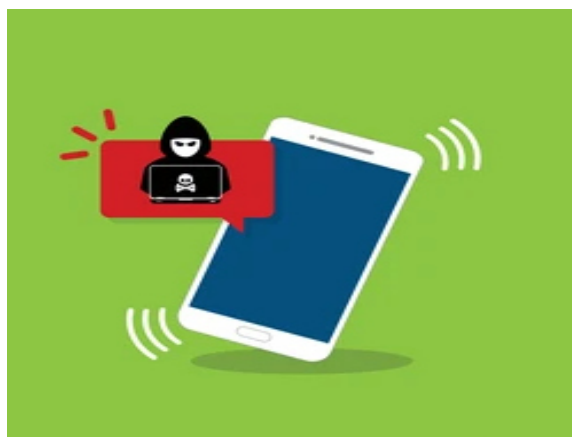

Jinak by tvou ženu jistě zajímalo, proč si píšeš takové peprné zprávy s dalšími ženami, které samy mají svého partnera. Pokud nejsi spokojený se svou ženou, tak k čemu ji máš? Je mi tvé ženy líto, i když jsem jen robot.

Na tvém místě bych rychle přemýšlel, máš čas do prvního dubna. Pokud do té doby neproběhne naše domluva, vše se ti zboří pod rukama.

Rozhodni se správně, příteli. Budu se na tebe těšit. Ahoj.

Tvoje Vendeta

Martin Hejsek, 1.P

Zájezd do Terezína

V úterý 30. února jsme se zúčastnili zájezdu do koncentračního tábora Terezín. Město bylo postaveno v roce 1782 jako královské město císařem Josefem II., který ho pojmenoval podle své matky Marie Terezie.

Podívali jsme se na město „darované Hitlerem Židům“, kde byli Židé věznění v nelidských podmínkách. Malé místnosti, ve kterých se nedá procházet, nacpané lidmi. V místnostech, které byly určeny max. pro 20 lidí, se jich mačkalo 60. Vodu brali ze studen – nezní to tak špatně, že? Ale záchod moc neměli, museli kopat díru: hlubokou, ať to nesmrdí. A to prosakovalo do pitné vody. Pěkná příchuť, co? Hmyz a zima taky životu moc nepomáhaly. Představte si, jak rychle se tam šířily nemoci. A opravdu, dlouhou dobu v Terezíně zuřila epidemie tyfu.

Naší konečnou zastávkou na výletě se stala Malá pevnost, ve které byli věznění zejména političtí vězni, ale mohli se tam objevit i Židé. Ti se tam měli ještě hůř než obyčejní vězni: do objektu určeného pro 100 lidí bylo narváno 600 Židů. Ale nebojte, byly tam i komory pro jednu osobu. Když jste se tam dostali, na vašem místě bych se moc neradoval. Zavřené okno, přes které nepronikne žádné světlo; zatuchlý zaprášený vzduch, který jenom čeká, aby se vám dostal do plic a zničil vám je o hodně efektivněji než cigarety. Není divu, že známý vrah Františka Ferdinanda a spouštěč první světové války Gavrilo Princip tam zemřel na tuberkulózu.

Ghetto ani Malá pevnost nebyly žádné lázně. Myslím, že o takových věcech se má mluvit a připomínat je, aby se to nikdy znovu neopakovalo. Výlet do Terezína byl důležitý zážitek, na který asi dlouho nezapomenu.

**Oleksandr Matiyishyn
& Tomáš Sunek, 2.F**

Propadlýk

Jak se jmenuje spisovatel, který píše výhradně o ohňostrojích? **Franz Prskafka**

Jaká je oblíbená polévka matematiků? **Kalkulajda.**

Jakou zbraň používá uklízečka? **Koštěp.**

Cover art & ilustrace: Zdeněk Wachtl, Midjourney AI, Mateo Königsmark, Lukáš Vavřík a spol.

Sazba: Dominik Bubeníček, Matyáš Mlnařík

Vydání Propadlýka podpořili:

VOŠ a SPŠE
PLZEŇ

SKUPINA ČEZ